

jedan

Lahtala sam penjući se uz kamene stepenice i čvrsto u rukama držeći očerupano pile. Stisnut pod mojom miškom bio je karton u kome su se nalazile nova perika i loptice za nos; korpa mi je bila dupke puna malina, crvenih papričica, pančete i boba. I tako, preturajući po zembilju u potrazi za ključem u kome su se nalazile knjige iz biblioteke, pažnju mi privuče traka prelepljena preko mojih ulaznih vrata. Šta li se desilo? Ima li farbe koja se nije još osušila? Niko me nije obavestio da će biti radova na zgradi. Oklevala sam, a jedan visoki muškarac pojavi se na mojim vratima.

„Sinjora Lipi?”

Klimnuh.

„Molim vas, udite unutra i pokušajte da ostanete pribrani.”

On skloni traku u stranu da bi me pustio da uđem. U uskom hodniku jedva da je bilo mesta za oboje. Dah mu je

mirisao na beli luk i sardele od ručka. Malene graške znoja visile su mu nad gornjom usnom. Pod mutnom svetlošću on me je udisao, a njegove oči bile su prikovane za pile. Bile su malo zakrvavljene i prilično gladne. Odelo mu je bilo neuredno. Bilo je jasno da je detektiv.

„Šta se dogodilo?“, slabašno upitah. „Je li u pitanju Fjama?“ Moja sestra nipodaštavala je opasnosti sa kojima se suočavala i ja sam mnogo puta proživljavala užas trenutka poput ovog.

„U pitanju je vaš muž, sinjora“, dahtao je, dozvolivši mom srcu da ponovo počne da kuca. Fjama je bila bezbedna.

„Odveden je“, nastavi Detektiv, „a vaš stan su pretresli.“

„Odveden?“, ponovih, ne shvatajući.

„Uhvaćen. Nestao. Znae kako stoje stvari, sinjora; malo je verovatno da ćete ga ikada više videti.“

Alberto uhvaćen! Delovalo je skoro nemoguće. Slušala sam o takvim nestancima, naravno, ali zašto bi iko želeo Alberta? Mora da je greška. Da su ga odveli, uskoro bi shvatili svoju pogrešku i oslobodili ga. Nisam sumnjala da će se vratiti kući na večeru, a pošto je bila subota, očekivaće piletinu u sosu od pečenih papričica.

Dok su mi misli letele do večere, Detektiv je očigledno potpuno ispunio prolaz. Postadoh svesna, kako smo stajali jedno naspram drugog, da njegovo telo sada dodiruje moje i da mu je disanje usporeno i teško. Pojavljivanje još jednog muškarca koji se promolio iz dnevne sobe premašivalo je kapacitete hodnika. Bila sam iznenađena kako su ušne rese

drugog muškarca nastavljale da rastu do korena njegovog vrata. Samo što mu nisu stigle do ramena.

„Završio sam, gospodine”, reče on i pokaza glavom na čistu plastičnu kesu koju je nosio. „Neke stvari koje smo uzeli kao dokaz, sinjora.” Nisam bila sigurna, ali činilo mi se da sam u kesi mogla da razaznam neke komade svog donjeg veša. Šta li su hteli sa tim?

Nadležni muškarac neko vreme je preturao rukom po džepu. Osećala sam kao da mi ispituje butine, ali samo zbog toga što smo svi bili toliko pribijeni jedni uz druge. Njegov podređeni se, čini mi se, plašio za svoj novčanik. Nakon jedne stanke, tokom koje vreme kao da je počelo da se krivi i izdužuje, najzad je upecao karticu i dodao mi je. Bila je, poput njegovog odela, izgužvana i pomalo vlažna. Iako je natpis bio razmrljan, mogla sam da razaberem reči: „Paolo Balbini, Policija municipale, Roma 17”, i broj u štabu.

„Malo je verovatno da će pokušati da stupe u kontakt sa vama, sinjora”, reče on, „ali ako i učine tako, ili ako i ne učine, imate moj broj.”

Najzad su se izvukli pokraj mene na prostranije odmorište. Pogledi koje mi je sinjor Balbini okrenuvši se dobacio govorili su mi koliko mu je bilo bolno što ide. Ne rekoh ništa i zatvorih vrata za njima.

Moj mozak i moja usta kao da su se osušili. Izgledalo je kao san. Samo nekoliko minuta pre toga sve je bilo normalno. Bila je subota. Nekoliko sati sam provela na poslu – tokom noći dogodilo se nekoliko ubistava i sinjori Doroteji bila je potrebna moja pomoć u prekrivanju rupa od metaka

i rekonstrukciji nosa koji je bio raznet u eksploziji. Zatim sam se našla sa F'jamom na kafi kod „Bobrinija”. Upravo se vratila sa misije u Bolivije u kojoj je prikupljala činjenice i bila je prekrivena čirevima koje je dobila od otrovane ribe poslužene na zvaničnom banketu. Nije mogla da pomiriše nikakvu hranu, tako da sam ja pojela sve pastičine¹ i moram reći da su bili izvrsni. Zatim ju je njen šofer Pesko odvezao na hitan sastanak u ministarstvo, a ja sam požurila da obavim svoje poslove. Vratila sam knjige u biblioteku i izabrala tri nove, od šibicara na korzou pokupila Albertove porudžbine, odnela svoj kostim za sahrane na hemijsko čišćenje i zatim otišla da pokupujem još neke stvari na pijačnim tezgama na Kampo dei Fjori.

Svake subote isto. A sad ovo.

Prošla sam kroz sobe sa osećajem kao da glumim u nekom filmu. Sve je bilo u užasnom neredu. Kao da je neko ogromno i gnusno čudovište progutalo svu moju sadržinu i izbacilo je, delimično svarenu. Bilo je užasno, ali još gore je tek dolazilo: kada sam uletela u dnevnu sobu, videla sam da je Pjerinov kavez oboren i prazan. Izbezumljeno sam pretražila krhotine, ali nije ga bilo. Otrčala sam do prozora, žmirkajući zbog sunčeve svetlosti, ne bih li ga negde spazila, ali nije bilo ni traga od njega. Preko puta, sklupčanu u ulazu krematorijuma „Belbo”, prepoznala sam priliku detektiva Balbinija. Gledao je pravo u mene i ja brzo zalupih šalonima.

Morala sam da pronađem Pjerina. Nisam znala koliko dugo je bio odsutan, ali postojala je mogućnost da je još uvek

¹ *Pasticcini* (ital.) – kolačići (Prim. prev.)

negde u blizini. Sletela sam niz stepenice i izletela na ulicu. Nisam se zamarala da zaključavam vrata; lopov koji bi uspeo da pronade nešto vredno u haosu bio je dobrodošao.

Pohitala sam na Kampo, poplašivši jato golubova izujedanih od buva. Pijaca je do sad već bila zatvorena, pošto sam danas došla kasnije nego obično, ali ljigavi tragovi su ostali: svinjske oči i pileće nožice, riblji repovi i iznutrice, penušave barice, creva i krv. Vonj je bio užasan nakon što ga je sunce obasjalo. Molila sam boga da se Pjerino nije prizemljio kraj mesarskih tezgi: neki od njih, znala sam, zamahnuli bi satarom na bilo šta. Potražila sam oko sebe tragove azurnoplavog perja; srećom, nije bilo nijednog perceta.

Na tezgama sa voćem, neki debeli čovek u narandžastom kombinezonu čeprkao je sa četkom bez dlaka po ostacima nagnječenih banana i trulih smokava, što je ličilo na zgnječenog puha. Raspuknute lubenice prosipale su svoju utrobu u slivnik, a trule nektarine i zgnječeni narovi plivali su među njima. Vonj fermentisanog voća bio je lepljiv i opor i pomislih da imam velike šanse da nađem Pjerina ovde.

„Jeste li videli plavog papagaja?“, upitah čistača ulica.

„Ništa nisam video“, odgovori on preteći otrcanom četkom.

Pojurih naokolo pretražujući svaki sims, krošnjju i fontanu, svaki stub, statuu, banderu, ogradu, parkiran automobil i motorino. Pozvah Pjerina blago, tepajući. Napunila sam dlanove ostacima voća ne bih li ga namamila. Bila sam prekrivena lepljivom, smrdljivom kašom. Načuljila sam uši zbog zvuka njegovog cvrkuta. Tako sam, naoštrenih čula,

pretražila svaku ulicu i svaki prolaz u kraju. Povremeno sam bila sigurna da me neko posmatra, međutim, svaki put kada bih se osvrnula, nisam videla živu dušu. U stvari, ulice su bile čudno puste i to je bio loš znak.

Sati su prolazili, a od Pjerina ni traga. Bila sam iscrpljena i počela da se osećam beznadežno. Do sada je mogao da ode bilo gde. Obeshrabrena, zaputih se pravo prema stanu. Počinjalo je da se smrkava i u polumraku je bilo teško videti bilo šta. Ponovo ću sutra pogledati, premda sam se molila da će Pjerino, do tada, sâm pronaći put do kuće.

Pitala sam se šta će me ovoga puta sačekati kada budem ušla u zgradu. Prva pretpostavka mi je bila da je sve ovo samo san: naći ću Pjerina u svom kavezu, stan čist i uredan i, pretpostavljam, Alberta, koji zahteva svoje pile.

„Pjerino?” Oklevajući viknuh sa vrata. Nije bilo odgovora. „Alberto?” Opet ništa. Prošpartala sam po sobama, užasnuta onim što bi me moglo sačekati. Znala sam šta se događa. Zašto, svakog se dana na poslu nosimo sa brutalnostima gradskih gangstera: unakažene glave, udovi, intimni delovi. Premda nisam gadljiva, zadržtah na samu pomisao. Albertovi delovi nisu bili privlačni ni dok su mu bili pridenuti uz telo. Zatim, primetih nešto čudno. Na jastucima na krevetu ležala je crvena ruža. Ranije nije bila tu, bila sam sigurna. Ovlaš sam dodirnula njene somotske latice i prinela prste nosu: njihov miris bio je zaprepašćujuće jak. To je bilo čudno ali bolje nego da sam našla konjsku glavu ili zapravo, Albertovu.

Dva

*U*prkos tome što sam bila iscrpljena, počela sam da sređujem stvari. Bolje je bilo biti nečim zauzet nego sedeti zamišljen. Stan je delovao prazno bez mog dragog Pjerina. Tužno sam vratila napola pokljucane smokve i šljive u dno njegovog kaveza da ga sačekaju kada se bude vratio kući. Nisam smela da dozvolim sebi da pomislim da se neće vratiti. Sutra ću napraviti postere i zalepiti ih svuda naokolo. Ponudiću nagradu. Tako će celokupno gradsko stanovništvo biti napolju i tražiti ga.

Našla sam telefon koji se krio pod gomilom lutaka i odlučih da pozovem Fjamu i ispričam joj novosti. Odgovorio je operater tajne službe i dala sam raznorazne lozinke da bi mi pozvao njen kućni broj. Najzad, ona se javi sa šifrovanom frazom:

„Patlidžan me mami.”

„Pjerino je nestao”, rekoh.

„Vratiće se”, reče ona, iako sam mogla da po tonu njenog glasa osetim da joj nije stalo.

Tada joj saopštih nečuvene novosti za Alberta.

„To su najbolje vesti koje sam čula nakon sto godina”, reče ona; zatim sam čula kako je prislonila telefon na grudi dok je vikala Polibiju: „Dobre vesti, onaj pucone za koga se Freda udala je smaknut.” Zatim sam čula Polibija kako se raduje, pucanje čepova i zveket čaša.

„Zaboravi tu malu nakazu, Freda”, nastavi ona, „nemoj više misliti na njega. Nađi nekog drugog i nemoj više nikada da napraviš istu grešku.”

„Da, zaboravi ga”, otezao je glas službenika Tajne službe koji je prisluškiavao.

„Tip je bio budala”, ubaci se operater.

Spustih slušalicu. Zatim pozvah sinjoru Doroteju i ujka Birila. Još uvek je bio u kancelariji iako je bila subota uveče. Njihove reakcije bile su iste kao Fjamina. Bilo je kao da su čitali isti scenario. Svi su me ubeđivali da će se Pjerino vratiti, a nisam mogla da suzbijem njihovu radost što je Alberto otišao.

Čim sam spustila slušalicu, telefon je odmah zazvonio, nateravši me da poskočim. Šta ako su otmičari? Da li bi trebalo da odgovorim? Ili da pustim da zvoni? Pogledala sam po sobi, ali tu nije bilo ničeg od pomoći. Limunovi koji su prebivali u svojoj činiji svoje poglede zadržavali su za sebe. Odras u ogledalu pokazivao je prividnu sliku mira koja je skrivala kovitlac misli koje su mi jurile kroz glavu.

Telefon je nastavio resko da zvoni. Ko god da je, bio je veoma uporan.

„Javi se na taj telefon”, zaurla sinjor Tontini sa prozora ispod mog. „Javi se više na taj telefon.” Izgledalo je kao da će da ga udari kap. Doktori su ga upozoravali, ali bez ikakvog uspeha: bes je bio ono što ga je održavalo u životu.

Najzad, podigoh slušalicu, a onda je skoro ispustih. Toliko sam bila nervozna. U početku sam čula samo onaj hrapavi zvuk loše veze, tipičan za grad u to vreme. Zadržala sam dah. Kakvi će biti njihovi zahtevi? Hoću li čuti kako muče Alberta? Čuti njegove jauke dok mu budu odsecali delove tela? Ruka mi je drhtala dok sam držala slušalicu na uhu. Zatim sam razaznala zvuke muzike. Jednu staru melodiju koju je mama imala običaj da peva. Mučili su ga uz muziku. Bilo je groteskno.

„Kaži, kaži, kaži da me voliš.”

Bila sam na ivici da prekinem vezu. Nisam mogla da podnesem. Zatim sam začula neki glas. Između eksplozija muzike mogla sam ga začuti kako kaže:

„Da, neka Palumbo blizanci još jedanput nastupaju... Baš me briga, moraće ponovo...”

Mani periku, moraće da nastupa bez nje... Samo ih stavi na binu, Lui, sad...”

Ništa od svega toga nije imalo nikakvog smisla, ipak, bilo je nečeg u tom očajničkom, nepovezanom glasu koji sam prepoznala. Bila sam šokirana, što mi se ubrzo taj glas obratio po imenu.

„Freda, jesi li tu?”

kabare ☺

Nije čekao da odgovorim, već je odmah nastavio:

„Gde je, koji moj, Alberto? Večeras se nije pojavio. Ovi što se klade postaju sve nervozniji. Glorija Fantoreli je već tri puta nastupala. Bacaju hranu. Šef kuhinje je pogođen kada je ulazio. Pokušavamo sve što možemo – ne, ne mogu dobiti pare nazad – moraće blizanci ponovo da nastupaju. Reci mu da odmah dovlači dupe ovamo ili će to biti kraj za njega i mutavka, čuješ li me, Freda?”

Naravno, bio je to to Dario Mormile, impresario kabare kluba „Berenice”, u kome je subotom uveče Alberto nastupao. Nije se čak ni potrudio da sasluša celo moje objašnjenje. Pre toga je usledilo *kruc* i linija je bila mrtva.

Vratila sam telefon na mesto. Bila je to lažna uzbuna. Međutim, moje srce je i dalje nepravilno tuklo. Zamalo da pozovem detektiva Balbinija, ali sam odustala. Zbunjivao me je, a osim toga nisam imala ništa novo da mu kažem. Umesto toga, stavila sam maline u činiju, otišla u kupatilo i napravila vruću, duboku kupku punu mehurića. Sljuštila sam sa sebe svoju odeću isflekanu voćem i ušla u kadu, stavivši maline na kolena. Zahvatila sam punu šaku i pritisla je na usta mokrim prstima. Bile su izvanredne. Sok mi je curio niz bradu i kapao u vodu praveći ružičaste zavijutke.

Vruća voda ulazila je u svaku poru mog tela i smirivala me. Nadala sam se da će para ispraviti moje zgužvane misli poput nabora na čaršavu, međutim, nije: i dalje sam bila potpuno pometena. Jedina stvar koju sam zasigurno znala bila je da ne želim Alberta nazad.